

Κατατέθηκε ο φάκελος για την αγιοκατάταξη του π. Γερβασίου Παρασκευόπουλου

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Πατρών](#)

Ένα ιδιαίτερα χαρμόσυνο γεγονός ανήγγειλε χθες ο **Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Πατρών κ. Χρυσόστομος** κατά τη διάρκεια της Θείας Λειτουργίας που τέλεσε στον πανηγυρίζοντα Ιερό Ναό της Αγίας Τριάδος Πατρών.

Πρόκειται για την κατάθεση, όπως τόνισε, προς την αρμόδια Επιτροπή της Ιεράς Συνόδου της Εκκλησίας της Ελλάδος του σχετικού φακέλου προς αγιοκατάταξη του **ηγιασμένου π. Γερβασίου Παρασκευόπουλου**.

Όπως αναφέρει το σχετικό δελτίο τύπου της Ιεράς Μητροπόλεως, οι πιστοί με το άκουσμα της είδησης ξέσπασαν σε χειροκροτήματα, δείχνοντας με τον τρόπο αυτό την αγάπη του για τον Γέροντα Γερβάσιο.

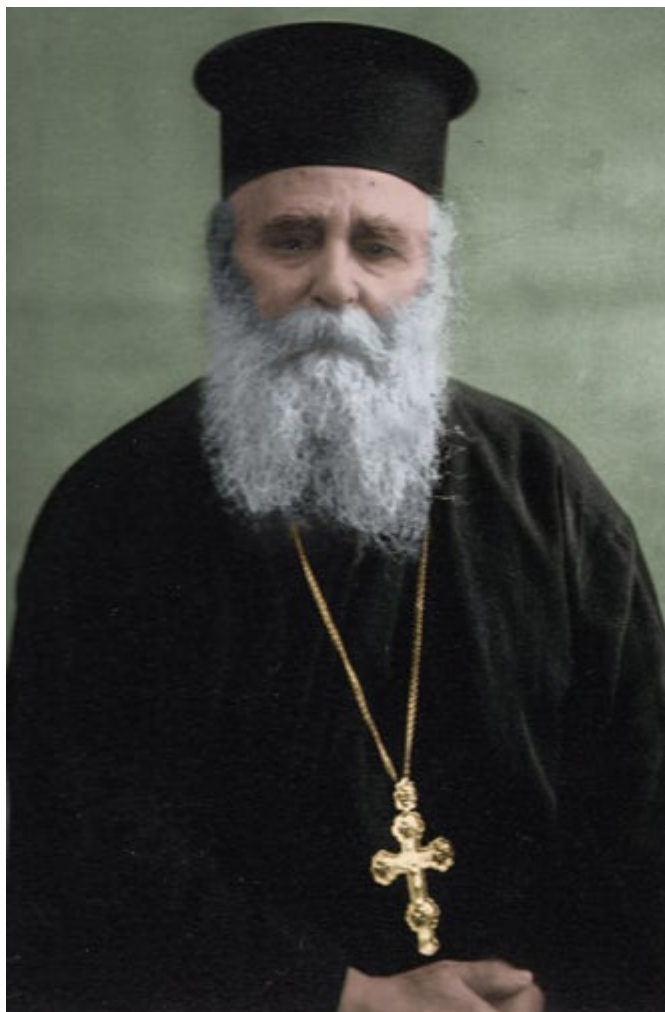

Λίγα λόγια για τον Γέροντα Γερβάσιο Παρασκευόπουλο

Ο κατά κόσμον Γεώργιος Παρασκευόπουλος, υιός του Χαραλάμπους και της Βασιλικής, γεννήθηκε στη Νυμφασία (Γρανίτσα) Γορτυνίας. Πολύ πτωχός, εστερείτο και των στοιχειωδών μέσων για τη φοίτησή του στο Δημοτικό Σχολείο. Σε ηλικία 13 ετών, κινούμενος από θείο έρωτα, κατέφυγε στη Μονή Κερνίτσης και διακονούσε εκεί. Ποθώντας όμως τη μόρφωση σε ηλικία 15 ετών ξεκίνησε με τα πόδια για το Μ. Σπήλαιο για να εγγραφεί στο Σχολαρχείο της Μονής. Επειδή δεν βρήκε την παραμικρή στοργή έφυγε για τη Μ. Ταξιαρχών Αιγιαλείας και εγράφη στο εκεί Σχολαρχείο. Η επίδοσή του στα μαθήματα προκάλεσε το φθόνο και αναγκάστηκε να φύγει και από εκεί.

Η πνευματική ακτινοβολία του Πατρών Ιεροθέου, ο οποίος περιβαλλόταν από πλήθος εμπνευσμένων ανδρών (Ευσέβιος Μαθόπουλος, Ηλίας Βλαχόπουλος, Παν. Λουληγέρης, Γαβρ. Φραγκούλης, κ.ά.) τον προσήλωσε και «εστράφη βαθύτερον εις την αχαϊκήν γην». Ο άγιος εκείνος ιεράρχης, με τη γνωριμία του, τον επηρέασε βαθύτατα.

Μετά τη στρατιωτική του θητεία, επανήλθε θερμότερος στον εκκλησιαστικό περίβολο. Χειροτονήθηκε διάκονος το 1903 από τον Μητροπολίτη Άρτης Γεννάδιο και του δόθηκε το όνομα Γερβάσιος. Ολοκλήρωσε τις γυμνασιακές του σπουδές στη Ριζάρειο Σχολή επί σχολαρχίας του Αγίου Νεκταρίου Κεφαλά. Ήταν ο δεύτερος μέγας ιεράρχης, ο οποίος εκτιμούσε ιδιαίτερα το νεαρό τότε διάκονο.

Διακρινόμενος πάντοτε για την επίδοσή του στα γράμματα έλαβε υποτροφία και εισήλθε στο Πανεπιστήμιο. Όταν πήρε το πτυχίο του, τοποθετήθηκε από τον μητροπολίτη Αθηνών Θεόκλητο στην υπεύθυνη διακονία του πρωτεκδίκου.

Χειροτονήθηκε πρεσβύτερος το 1912 από τον μητροπολίτη Πατρών Αντώνιο. Στη θρυλική εξόρμηση του 1912-16 συμμετείχε ως ιερέας του Α' ευζωνικού Συντάγματος, επανειλημμένως διακριθείς και παρασημοφορηθείς από τους διοικητές του.

Μετά το 1917, ο π. Γερβάσιος εισήλθε στην εποχή των ειρηνικών αγώνων του. Έμεινε μόνιμα στην Πάτρα. Άρχισε εντός της πόλεως πλέον και στις φτωχότερες συνοικίες της να κρούει το «τάλαντον» και «εκ νυκτός ορθρίζων προς τον Κύριον...».

Υπηρέτησε ως εφημέριος των ναών Αγ. Παρασκευής και Αγ. Δημητρίου και στη συνέχεια, χωρίς εφημερία ανέλαβε μια άλλη «πορεία» γνήσια αποστολική μέχρι το θάνατό του.

Προ και μετά το 1930 άσκησε ευδοκίμως τα καθήκοντα του πρωτοσυγκέλλου της

Μητροπόλεως Πατρών. Και όταν, τέλος, το 1939 ανέλαβε τα καθήκοντα του μεγάλου πρωτοσυγκέλλου της Αρχιεπισκοπής Αθηνών «διοικήσας την πρωτοσυγκελλίαν της Αρχιεπισκοπής εν δυνάμει και ζήλω Ηλίου και καταλιπών ευαγγελικώς ωραίαν, αγίαν εποχήν...» (Μητροπολίτης Πειραιώς Χρυσόστομος, Ανάπλασις, Ιούνιος 1965).

Η πρώτη του μέριμνα ήταν το παιδί. Είναι ο πρώτος ιδρυτής στην Ελλάδα οργανωμένων Εκκλησιαστικών Κατηχητικών Σχολείων και από το 1923 ο πρώτος που συνέλαβε την ιδέα της συστάσεως Εκκλησιαστικών Κατηχητικών Νηπιαγωγείων.

Δεν ασχολήθηκε συστηματικά με τη συγγραφή, «παρά το εύχυμον εις τούτο τάλαντόν του». Προτιμούσε να ομιλεί, παρά να γράφει. Εδημοσίευε ανελλιπώς σε εφημερίδες και περιοδικά -των Πατρών και των Αθηνών- άρθρα επί θεμάτων «αμέσως ενδιαφερόντων τον ευαγγελισμόν του λαού». Συλλογές τέτοιων άρθρων αποτελούν τα εκδοθέντα βιβλία του «Θρησκευτικά μελέται» (1945), «Επίκαιρα προβλήματα» (1948) και «Ερμηνευτική επιστασία επί της Θείας Λειτουργίας» (1958). Δεν αξιώθηκε να επεξεργασθεί πλουσιώτατη ύλη κατηχητικών μαθημάτων του για την κατήχηση των Ελληνοπαίδων.

Εις τα «παιδιά του» αυτά αφιέρωσε τις ύστατες σκέψεις του και τους παλμούς των τελευταίων του ημερών. Κρατώντας το «ιστορικό» ραβδί του, με το οποίο επί 50 έτη εποίμανε τα πρόβατα του αρχιποίμενος Χριστού και το οποίο εφάνταζε στα παιδικά μάτια «ως άλλη ράβδος Μωυσέως», έλεγε λίγο πριν την αποστολική ημέρα της 30ης Ιουνίου 1964, κατά της οποίας εξεδέμησε προς Κύριον: «Σας εμπιστεύομαι τα παιδιά μου, τα νηπιά μου, το αύριον του Έθνους, τας χρυσάς ελπίδας του αιωνίου μέλλοντός μου...».